

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou v právní věci

žalobce: **G. K.**, státní příslušností Ukrajina
bytem P.
zastoupen Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou
sídlem náměstí I. P. Pavlova 1785/3, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2015 č.j. OAM-277/ZA-ZA02-P06-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Lilianě Křístkové, advokátce se sídlem Praha 2, náměstí I. P. Pavlova 1785/3, se přiznává odměna za zastupování ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou (blanketní) žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“). V doplnění žaloby (po ustanovení právní zástupkyně) namítal, že byl členem Strany regionů, přičemž proti této straně a jejím členům se vyskytuje násilí a perzekuce ze strany sympatizantů bývalého

ukrajinského režimu. Podle tvrzení žalobce proti němu došlo k přímým výhrůžkám ze strany představitelů vlády či vládních zaměstnanců, tudíž jednoznačně jde o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dle žalobce není zřejmé, jakými důkazy byl žalovaný veden, pokud uvedl, že v případě výhrůžek šlo o nelegální jednání soukromých osob. Podle žalobce stát či jiná veřejná moc kontrolující stát není schopna nebo ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním, přičemž důvodem takového jednání je politické přesvědčení žalobce. Žalobce dále podotkl, že pochází z Ivanofrankivské oblasti; dne 21. 1. 2015 byla prezidentem Ukrajiny vyhlášena čtvrtá vlna mobilizace, která zasahuje i do Ivanofrankivské oblasti; povolávací rozkaz se týká i žalobce, ačkoliv mu jeho víra brání účastnit se mobilizace. Žalobce dodal, že podle jistých zdrojů se nejvíce mobilizuje právě v oblasti Zakarpatské Ukrajiny, tudíž i v Ivanofrankivské oblasti, kde je žalobce trvale nahlášen; návrat do vlasti zejména do oblastí původu je pro něj s ohledem na jeho víru a politické přesvědčení velmi nebezpečný. Uzavřel, že došlo k naplnění důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný dle žalobce rovněž nezkoumal, zda jsou dány podmínky zejména dle § 14 a § 14a zákona o azylu, popř. pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce rovněž uvedl, že ve svých podáních jednoznačně popsal svoji situaci i důvody opuštění země původu; právě jeho tíživá situace (pakliže nebyl v řízení zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu) měla být ze strany žalovaného posouzena jako okolnost zvláštního zřetele, jež měla vést k udělení azylu z humanitárního důvodu, zvláště za situace, kdy žalobce má na území České republiky družku, s níž se pokouší založit rodinu, po které nelze spravedlivě požadovat, aby následovala žalobce do země původu; podle žalobce správní uvážení překročilo meze zákona a žalovaný jej využil příliš úzce. Toto správní uvážení nemůže být dle žalobce ani příliš široké, ani příliš zužující; je zřejmé, že smyslem zákona o azylu je posoudit individuálně každou situaci žadatele; právě proto, že v § 14 zákona o azylu není výčet humanitárních důvodů, ale jejich konkretizace je ponechána na uvážení orgánu, je nutné soudně přezkoumat meze tohoto uvážení.

2. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobcových námitek. Podle žalovaného při rozhodování byly vzaty v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem, bylo k nim přihlédnuto; z odůvodnění napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladových materiálů žalovaný vycházel, a odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné. Žalovaný uvedl, že co se týče neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, žalovaný se s tímto dostatečně a obsáhle vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí; žalobce byl členem Strany regionů v letech 2013 a 2014, tedy již v době, kdy většinu času pobýval na území České republiky, kde měl platné pobytové oprávnění; dle svých tvrzení se neúčastnil žádných významných stranických událostí, jeho členství spočívalo především v dohledu nad pořádkem a organizací demonstrací; k údajnému vyhrožování lidí, o kterých se žalobce domníval, že byli policisté, se žalovaný dostatečně vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Žalovaný zopakoval, že žalobce identitu těchto osob sám zpochybnil, kdy vedl, že se mu pouze zdálo, že jde o policisty, jelikož se prokazovali policejními průkazy, ale není si jistý pravostí těchto dokladů. Pokud jde o pronásledování soukromými osobami, žalovaný upozornil, že žalobce se tuto situaci v zemi původu řešit nesnažil, pouze v obecné rovině uvedl, že v zemi je velká korupce a všichni poslouchají vládu; o pomoc před jednáním těchto osob se žalobce ke státním orgánům obrátit ani nepokusil. Pokud jde o požadavek na výkon vojenské služby, žalovaný opáčil, že i v České republice je nenastoupení vojenské služby považováno za trestný čin dle § 372 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku; podle judikatury Nejvyššího správního soudu požadavek státu na

výkon vojenské povinnosti nelze považovat za pronásledování; jedná se o legitimní požadavek státu na své občany směřující k obraně státu v případě ohrožení, čemuž jsou občané povinni vyhovět. Co se týče obav žalobce z návratu do Ivanofrankivské oblasti s ohledem na jeho víru, žalovaný podotkl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany před žalovaným tyto skutečnosti žalobce neuvedl. Ohledně humanitárních důvodů udělení azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu žalovaný oponoval žalobcovým námitkám tak, že soudní přezkum správního uvážení je pouze omezený. Žalovaný dle svého tvrzení řádně zjistil a posoudil žalobcovu osobní, sociální a ekonomickou situaci, zdravotní stav a věk a odkázal na závěry napadeného rozhodnutí, které jsou dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodněny a ze kterých jasně plyne, z jakých důvodů neshledal důvody hodné zvláštního zřetele k udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu. Skutečnost, že žalobce má na území České republiky přítelkyni, se kterou by chtěl založit rodinu, nepředstavuje relevantní důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu z humanitárních důvodů; v této souvislosti žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný se rovněž dle svého tvrzení řádně zabýval otázkou naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, přičemž konkrétně odůvodnil, proč dospěl k závěru, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí nebezpečí vážné újmy. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

3. Žalobce k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že žalobce s takovým projednáním věci vyslovil souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 23. 3. 2015 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvody žádosti uvedl, že se bojí o svůj život a o život svých rodinných příslušníků, přičemž na území Ukrajiny mu hrozí smrt nebo invalidita; dále se obává vězení kvůli nenastoupení do armády; musí živit rodiče finančně, protože matka je nemocná a potřebuje stále léky; v České republice má přítelkyni pocházející z Ruska; její rodiče nepřijímají žalobce a ani žalobcovi rodiče neakceptují jeho přítelkyni; již nějakou dobu se spolu snaží o dítě, ale nejde jim to a přítelkyně je z toho tak zhroucená, že se žalobce bojí o její život; žalobce chce vybudovat nový život na území České republiky. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 23. 3. 2015 mimo jiné uvedl, že od roku 2005, kdy přicestoval do České republiky za účelem výdělků peněz, se situace změnila jak politicky, tak v jeho osobním životě; došlo k politickému pronásledování žalobce i jeho rodiny; když byl mimo Ukrajinu, bylo mu řečeno, že mu nikdo nic neudělá; kdyby byl tam, mohli by ho uvěznit, zmrzačit nebo poslat do armády; se svou přítelkyní z Ruska se pak snaží o dítě; nemohou se však vrátit ani na Ukrajinu, ani do Ruska kvůli rodičům každého z nich. Žalobce jezdil na Ukrajinu asi 1x za 8 měsíců až 1x ročně. Naposledy tam byl v období prosince 2013 až ledna 2014. Žalobce dále uvedl, že se zúčastnil událostí na Majdanu v Kyjevě a pak je začali pronásledovat lidé od vlády; vrátil se domů do Zabolotova

a pak za nimi přijeli ti chlapi, dva kamarády ze Strany regionů chytili, odvezli do lesa a železnými trubkami jim zlámali nohy; oni (žalobce a další) je pak našli a odvezli do nemocnice; pak žalobce hned odjel z Ukrajiny do České republiky. Při událostech na Majdanu žalobce dle svého tvrzení chránil s ostatními místa, kde stáli, aby se policie neposouvala dál a nerozehnila je; činili odpor vůči policii; žalobce na nikoho nestřílel; chránili zákony. Naopak vláda střílela lidi a pronásledovala každého. Na Majdanu byl maximálně tři dny; potom začalo pronásledování a museli odjet; vládou bylo zdokumentováno, kdo se událostí na Majdanu účastnil. Žalobce se snažil rozumně vyřešit nastalou politickou situaci, což nešlo, protože vláda je zkorumpovaná a každý to táhne za sebou bez ohledu na stranu, ve které působí. Lidé od vlády přijeli do jejich městečka; když chytili dva kamarády, bylo jim jasné řečeno, že jsou od vlády, a když s politickou pomocí národu nepomohou, všechny je pozabíjejí, udělají z nich invalidy a jejich rodiny to zasáhne taky. Když byli (žalobce a kamarádi) doma, setkali se s těmi chlapy, kteří zbili jejich kamarády, a snažili se s nimi dohodnout, že když na území Ukrajiny nebudou, oni nic neudělají jejich rodinám – proto museli všichni odjet. Žalobci se zdálo, že to byli policisté; ukazovali policejní doklady, ale neví, jestli byly opravdové. Policie je podle žalobce na Ukrajině zkorumpovaná a bude dělat to, co jí řekne vláda. Žalobce dle svého tvrzení vstoupil do Strany regionů v roce 2013 z osobních důvodů – chtěl zlepšit život lidí na Ukrajině; byl členem okresní organizace v rámci Sňateckého rajonu; odpovídal za pořádek – např. při demonstracích zajišťoval pořádek a organizaci. Tuto pozici zastával v době, kdy byl na území Ukrajiny; během pobytu v České republice zastávali tuto funkci jiní. Delší dobu byl v České republice a když přijel na Ukrajinu, byl tam maximálně měsíc. V současnosti již není členem této strany; členství sice oficiálně neukončil, ale kamarádem mu bylo řečeno, že už ve straně není; ani už nechce být, protože kdyby byl, byl by pronásledován. Vstup do strany považuje za chybu; kdyby do ní nevstoupil, vyhnul by se některým problémům. Žalobce se žádné významné události v rámci strany neúčastnil. V případě návratu do Ukrajiny se žalobce obává, že by musel nastoupit do armády, popř. do vězení za nenastoupení vojenské služby. Podle žalobce byla snaha doručit mu povolávací rozkaz osobně již dvakrát. Žalobce se se svými problémy zkoušel obrátit na policii, ale nemá to smysl; všemu velí vláda a nemá to smysl, protože oni člověku stejně nepomohou a vše bude tak, jak chce vláda; korupce je velká a všichni poslouchají vládu, protože jim platí.

6. Ve správním spise se dále nachází charakteristika jednotlivých ukrajinských politických stran, zpráva Congressional Research Service s názvem „Ukrajina: Současné otázky a politika USA“ ze dne 24. 3. 2014, dekret prezidenta Ukrajiny o opatřeních ke zlepšení obranyschopnosti státu ze dne 1. 5. 2014, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 15. 1. 2015 s názvem „Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 2“, zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 15. 2. 2015 pro období 1. 12. 2014 až 15. 2. 2015 Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, zpráva organizace Freedom House ze dne 28. 1. 2015 s názvem „Svoboda ve světě 2015 – Ukrajina“, výroční zpráva Amnesty International ze dne 25. 2. 2015 o situaci na Ukrajině v období 2014/2015, výroční zpráva Human Rights Watch ze dne 29. 1. 2015 o situaci na Ukrajině, informace Ministerstva zahraničních věcí o situaci na Ukrajině ze dne 16. 4. 2014 č.j. 98524/2014-LPTP, ze dne 1. 8. 2014 č.j. 110105/2014-LPTP a ze dne 21. 5. 2015 č.j. 98848/2015-LPTP a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2015 č.j. OAM-277/ZA-ZA02-P06-2015. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci

mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu.

7. V § 12 zákona o azylu je stanoveno: „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
8. Podle § 2 odst. 8 zákona o azylu ve znění účinném ke dni 23. 3. 2015 (datum podání žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany) za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
9. Podle závěru soudu žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu či že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, tudíž nebyl naplněn důvod udělení azylu dle § 12 písm. a) ani b) zákona o azylu.
10. V této souvislosti lze odkázat na obsáhlé odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, s nímž se soud plně ztotožňuje a jehož části alespoň cituje:

„[V]ýše jmenovaný ve své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je členem Strany regionů, a specifikoval, že od roku 2013 působil na Ukrajině v rámci strany jako člen smírcí komise; v protokolu o pohovoru následně výslovně sdělil, že členem již není a ani nechce být, protože kdyby i nadále byl, tak by byl pronásledován. Vstup do této strany dále žadatel označil za chybu a prohlásil, že kdyby do ní nevstoupil, vyhnul by se některým problémům. Jmenovaný rovněž popřel, že by se na Ukrajině účastnil jakýchkoliv významných událostí v rámci strany. Dále doplnil, že svou funkci zastával v době, kdy byl fyzicky přítomný na Ukrajině, a během svého pobytu na území ČR údajně plnili jeho funkci jiní. V době, kdy měl udělený pobyt na území ČR, tudíž svou politickou činnost podle svého vyjádření neprovozoval. Jak žadatel uvedl, on měl na starosti pořádek a organizaci například při demonstracích, další konkrétní aktivity v rámci své politické činnosti neuvedl a v průběhu celého správního řízení rovněž uvedl, že na území ČR pobýval od roku 2005 do roku 2014, přičemž na Ukrajinu cestoval v rámci občasných návštěv rodiny a neuvedl, že by byl při těchto příležitostných cestách vystaven potížím, které by s jeho politickou aktivitou či politickou aktivitou či potlačováním politických práv a svobod obecně jakkoliv souvisely. Nezmínil rovněž, že by mu bylo v jím tvrzené politické činnosti jakkoliv konkrétně bráněno. Za hlavní důvod svého odchodu z vlasti žadatel označil výhrůžky od osob, které byly dle jeho mínění od policie a byly podplacené ze strany vlády. Informaci o tom, že se jednalo o lidi od vlády, má dle svých slov od svých kamarádů, žádnými jinými důkazy, které by podepřely jeho výpovědi, žadatel nedisponuje.

Co se týče aktuálního postavení žadatele v případě jeho návratu do vlasti v souvislosti s jím tvrzenou politickou aktivitou jeho osoby, správní orgán konstatuje, že jmenovaný byl sice dle svého prohlášení v minulosti členem Strany regionů..., v současnosti nicméně jakoukoliv svou politickou účast vyloučil, přičemž výslovně uvedl, že všechny aktivity ve straně již ukončil. Neuvedl rovněž, že by byl někdy v minulosti na Ukrajině jakkoliv omezován pro uplatňování a

prosazování svých politických práv a svobod či že by mu bylo v prosazování svých politických práv jakkoliv bráněno....

Správní orgán dále uvádí k samotné politické činnosti výše jmenovaného a jeho individuálního postavení, že ten se dle svých vlastních slov stal členem strany až v roce 2013, z čistě osobních důvodů, kdy chtěl podle něj pomoci lidem na Ukrajině, ve straně působil pouze v době své přítomnosti na Ukrajině (v tu dobu již trvale pobýval v ČR za účelem podnikání), neúčastnil se podle vlastních tvrzení žádných významných stranických událostí a jeho členství spočívalo pouze ve funkci člena smírčí komise, kdy dohlížel na pořádek při konání demonstrací a jiných hromadných událostí. Žádné jiné úkoly pro stranu žadatel nevykonával, v době pobytu mimo Ukrajinu se pro stranu nijak neangažoval a ani při pobytu na území ČR, jak vyplynulo z jeho výpovědi, se v minulosti ani v současnosti o politiku nijak nezajímal. Jím tvrzená stranická aktivita tedy spočívala výlučně v jeho fyzické přítomnosti na Ukrajině v období let 2013-2014, přičemž ještě v té době (konkrétně do května roku 2014) měl upravený pobyt na území ČR podle pobytového zákona, tudíž i podle svých slov pobýval větší část období na území ČR, na Ukrajinu jezdil dle něj pouze na příležitostné krátkodobé návštěvy. Z jeho příběhu lze tedy usuzovat, že se v tomto konkrétním případě jedná výlučně o sympatizanta strany, který nicméně neměl v rámci stranického aparátu významnější funkci, a správní orgán proto nepředpokládá, že by mohl být byt pouze eventuálně vystaven jakémukoliv pronásledování jeho osoby,... závěrem svého pohovoru dokonce uvedl, že již členem Strany regionů ani není, což se údajně dozvěděl od kamarádů. Nad rámec uvedeného správní orgán opakuje, že podle výše uvedených informací o Straně regionů, které si správní orgán opatřil, má tato politická formace i v současnosti své zastoupení v parlamentu, tudíž i nadále působí jako legální politická strana na ukrajinské politické scéně, a rovněž není správnímu orgánu známa skutečnost, že by byla tato strana na politickém poli jakkoliv diskriminovaná a že by jejím členům bylo bráněno v jejich politické aktivitě na Ukrajině. Správní orgán tak po shrnutí výše uvedeného nepopírá, že žadatel určitým způsobem uplatňoval na Ukrajině během tamního pobytu svá politická práva a svobody, ale dělo se tak krátkodobě až nárazově pouze po dobu cca 1 roku, s naprosto minimální intenzitou, bez jakýchkoli zábran ze strany ukrajinských státních orgánů či složek a rovněž bez jakýchkoli problémů z jejich strany. Jak žadatel rovněž uvedl, v současné době pak již žádná svá politická práva neuplatňuje, a jak vyplynulo i z jeho výpovědi, ani nemá v úmyslu uplatňovat.“

11. Soud se se shora uvedeným hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal. Pokud jde o údajné výhrůžky žalobci ze strany neznámých osob, soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného a rovněž s ním souhlasí: „[B]ez ohledu na motivy jednání těchto osob, které žadateli vyhrožovaly, a kterými mohla být v napjaté atmosféře majdanských událostí i averze ke všem členům Strany regionů, i pokud se, jak žadatel uvedl, neúčastnili potlačování nenásilných protestů, šlo v každém případě o nelegální jednání soukromých osob, které nelze bez dalšího přičítat státním orgánům Ukrajiny a shledat na jejich základě pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žadatel sice hovořil o tom, že uvedené osoby zřejmě patřily k policii nebo byly poslané vládou, ale uvedenou skutečnost naprosto nijak neprokázal a nepodložil žádnými jinými důkazy. V závěru sám zpochybnil identitu osob, které byly původci výhrůžek a pronásledování vůči jeho osobě, když uvedl, že se mu pouze zdálo, že tito muži byli policisté, jelikož se podle něj prokazovali policejními odznaky, sám si ale není dle jeho slov jistý jejich pravostí, tudíž nemůže jejich identitu jakkoliv potvrdit a svou výpověď v tomto ohledu staví pouze na svých domněnkách a odhadech.“
12. Soud v této souvislosti odkazuje na závěry konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, srov. kupř. jeho rozsudek ze dne 17. 10. 2017 č.j. 10 Azs 189/2017-67: „...[Z]a

stěžovatelskými potížemi v roce 1998 stály soukromé osoby, nikoli představitelé státu. Zároveň je zřejmé, že stěžovatel nepožádal o ochranu žádné státní orgány, a v takové situaci nemůže účinně žádat o ochranu teprve orgány cizího státu (srov. např. rozsudky ve věcech 4 Azs 5/2003 a 3 Azs 22/2004).“ Vzhledem k tomu, že žalobce zjevně nepožádal o ochranu ukrajinské státní orgány, nemůže účinně žádat o ochranu teprve orgány České republiky.

13. Dále lze poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016 č.j. 10 Azs 2/2016-33 s tím, že s těmito závěry, které jsou aplikovatelné i pro projednávaný případ, zdejší soud souzní: *„Pokud stěžovatel přece jen měl problémy se soukromými osobami nebo se domnívá, že neodůvodněně čelil zásahu státních bezpečnostních složek, mohl se v rámci Ukrajiny vnitřně přesídlit, jak NSS v řadě jiných případů již poukázal (viz rozsudky ze dne 24. 1. 2008, čj. 4 Azs 99/2007-93, č. 1551/2008 Sb. NSS; ze dne 19. 2. 2008, čj. 2 Azs 102/2007-78; k přesídlení v rámci území Ukrajiny pak viz usnesení ze dne 25. 3. 2015, čj. 3 Azs 259/2014-26; a ze dne 4. 8. 2015, čj. 6 Azs 113/2015-30). Také se mohl domáhat vnitrostátních prostředků nápravy (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 12. 2005, čj. 6 Azs 479/2004-41; ze dne 28. 2. 2007, čj. 4 Azs 146/2006-100; nebo ze dne 27. 10. 2011, čj. 6 Azs 22/2011-108). To mu ostatně ve shodě s ustálenými názory zdejšího soudu sdělil jak žalovaný, tak krajský soud. Ve vztahu ke zcela obecné výtce, že na Ukrajině bují korupce, nefunguje úřednický aparát a nejsou dodržována lidská práva, zdejší soud stěžovatele odkazuje na rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2003, čj. 7 Azs 13/2003-40, dle něhož pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv, navíc žalobcem ani v zemi původu neprojevená, nezakládá azylový důvod.“*
14. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, jestliže uzavřel, že v případě žalobce nebyl naplněn důvod pro udělení mezinárodní ochrany žalobci ve smyslu § 12 písm. a) ani b) zákona o azylu.
15. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
16. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 25. 10. 2017 č.j. 6 Azs 81/2017-32: *„K námitce existence důvodů zvláštního zřetele hodných lze konstatovat, že podle ustálené judikatury na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).“*
17. Soudní přezkum správního uvážení provedeného správním orgánem je značně omezený (s výjimkou možnosti uplatnění moderačního práva dle § 78 odst. 2 s.ř.s., které se však vztahuje pouze na řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž byl uložen trest za správní delikt), neboť soud může pouze zkoumat, zda správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil (srov. § 78 odst. 1 věta druhá s.ř.s.). Takové překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití však soud v projednávaném případě nezjistil, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí srozumitelně mimo jiné objasnil, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou a praceschopnou osobou, a

jeho zdravotní stav je dle jeho vlastních prohlášení zcela v pořádku; žalobce byl již v minulosti na území Ukrajiny i České republiky zaměstnán, a tudíž je způsobilý k tomu, aby se o sebe z finančního hlediska postaral; rovněž ani existenci partnerského vztahu a touhu založit na území České republiky rodinu, o čemž jmenovaný hovořil, nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů (přitom na udělení humanitárního azylu není právní nárok, žalobce se jeho udělení nijak výslovně nedomáhal a navíc se jedná o institut, který je využíván pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit, v případě žalobce však žalovaný takové skutečnosti neshledal). Odůvodnění závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu soud považuje za dostatečné, přičemž žalovaný nijak nevybočil z mezí správního uvážení ani jej nezneužil.

18. Pokud žalobce namítal, že k udělení azylu z humanitárního důvodu mělo dojít z důvodu, že žalobce má na území České republiky družku, se kterou se pokouší založit rodinu a po níž nelze spravedlivě požadovat, aby následovala žalobce do země původu, soud k tomu podotýká, že tato skutečnost sama o sobě nemůže postačovat pro splnění podmínek udělení azylu z humanitárního důvodu ve smyslu § 14 zákona o azylu. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014 č.j. 5 Azs 104/2014-39 a plně se s ním ztotožňuje: *„Humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu je možno udělit v případě hodném zvláštního zřetele a zpravidla nepřichází v úvahu tehdy, když tvrzení uvedená žadatelem je třeba zvažovat v rámci důvodů udělení azylu dle § 12 a § 13 zákona o azylu či důvodů udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Azs 15/2011 - 77). V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*

V projednávaném případě stěžovatel neuvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu azylového řízení skutečnosti, jež by mohly svědčit o tom, že jsou v jeho případě dány natolik mimořádné okolnosti, které by bylo nutno zvážit z hlediska udělení humanitárního azylu. Svoji žádost založil jen na tom, že si v průběhu správního řízení založil v České republice rodinu. K tomu je však třeba uvést, že „snaha po legalizaci pobytu z důvodu společného soužití s manželem žijícím na území České republiky [...] je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu“ (rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60). Žádné okolnosti zvláštního zřetele hodné, k nimž by bylo třeba přihlídnout v rámci rozhodnutí o humanitárním azylu, stěžovatel neuváděl.“

19. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal závěr žalovaného o neudělení azylu žalobci z humanitárních důvodů jako vybočení z mezí správního uvážení ani jeho zneužití, resp.

podle závěru soudu ani nedošlo k naplnění neurčitěho právního pojmu „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Tato žalobní námitka proto není důvodná.

20. V § 14a zákona o azylu ve znění účinném ke dni 23. 3. 2015 (datum podání žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu) bylo stanoveno:

„(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

21. Jak vyplývá ze zpráv o situaci na Ukrajině obsažených ve správním spise, nejvyšším trestem, jež lze na Ukrajině uložit, je doživotní trest odnětí svobody, když trest smrti byl zrušen v roce 2000. Soud se pak ztotožňuje s žalovaným, který nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by jmenovaný na Ukrajině byl vystaven reálnému nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení.

22. K tomu lze odkázat na odůvodnění rozhodnutí žalovaného: *„Ohledně žadatelových obav z ohrožení jeho a jeho rodiny po návratu do vlasti spojených s jeho údajnou politickou činností, kdy byl od roku 2013 členem Strany regionů jako příslušník smírčí komise v rámci Sňateckého rajonu, správní orgán odkazuje na výše uvedené informace, na základě kterých nelze rozhodně usuzovat, že by žadatel byl v případě návratu do vlasti vystaven vážné újmě. Ke stejnému závěru dospěl správní orgán rovněž v případě jeho rodiny. Jak bylo již výše podrobně objasněno, podstatné je, že původcem vážné újmy je zásadně veřejná moc a soukromá osoba může být původcem vážné újmy pouze za předpokladu, že veřejná moc ovládající území daného státu není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmu. Jak již bylo výše podrobně uvedeno, na Ukrajině jsou k dispozici mechanismy, kterých jmenovaný může v případě jakýchkoliv potíží k ochraně svých práv využít, prioritami současné ukrajinské vlády je pak mimo jiné i formování adekvátní sociální, zdravotní a školské politiky a ochrana práv sociálních, jazykových i náboženských menšin, přičemž podle informace MZV č.j. 98524/2014-LPTP ze dne 16. dubna 2014 nedochází na Ukrajině k politickým perzekucím. Podle výše uvedených informací nic nenasvědčuje ani případnému postihu ukrajinských občanů za podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí. Skutečnost potvrzuje informace MZV ČR č.j. 98848/2015-LPTP ze dne 21. května 2015, podle které ukrajinská legislativa neumožňuje postih neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a zastupitelský úřad ČR v Kyjevě rovněž nedisponuje informacemi o znevýhodňování či diskriminaci takových osob ze strany státních orgánů. Ohledně v informaci uvedeného možného trestního stíhání představitelů režimu Viktora Janukovyče v případě jejich vydání na ukrajinskou žádost stejně jako možnosti trestního stíhání osob páchajících v minulých letech beztrestně trestné činy, jak uvádí informace MZV ČR č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. srpna 2014, správní orgán konstatuje, že žadatel uvedl, že v současnosti již členem Strany regionů není a neuvedl ani, že by proti němu bylo ve vlasti*

vedeno jakékoliv trestní stíhání nebo že by ve vlasti měl být obviněn z nějakého trestného činu, natož ve spojení s režimem bývalého prezidenta Janukovyče.“ Soud se s těmito závěry žalovaného plně ztotožňuje a nemá, co by k nim dodal.

23. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že v posuzovaném případě nebyl dán důvod udělení doplňkové ochrany žalobci dle § 14a odst. 1 ve spojení s § 14a odst. 2 písm. a) ani b) zákona o azylu.
24. Co se týče otázky naplnění nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (tj. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), soud ve shodě s žalovaným dospěl k názoru o nenaplnění nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. V této souvislosti je třeba podotknout, že žalobce pochází z města Zabolotov v Ivanofrankivské oblasti, tj. z území nacházejícího se na západě Ukrajiny, kde neprobíhá ozbrojený konflikt. Co se týče možnosti nástupu výkonu vojenské služby, tuto skutečnost nelze považovat za nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
25. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017 č.j. 6 Azs 290/2017-23:

„Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části země, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně klesá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 - 24, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, nebo ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016 - 36). Zakarpatská oblast, ze které stěžovatel pochází, se nachází na samém západě země. Stěžovatel spatřuje hrozbu vážné újmy v tom, že i v této části země jej mohou mobilizovat a poslat bojovat v ozbrojeném konfliktu. Nejedná se tak o tvrzeň hrozbu vážné újmy z důvodů samotné přítomnosti stěžovatele na území dotčeném konfliktem, ale z důvodu odvodu do armády.

K otázce odmítání nástupu k výkonu vojenské služby se zdejší soud vyjádřil zásadním způsobem například v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49: Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, Nejvyšší správní soud uvedl: Samotné odmítání branné povinnosti odůvodněné obavou z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Obdobně v takové situaci není dán ani důvod doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Azylová irelevance branné povinnosti byla potvrzena také v usneseních Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 - 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 - 34.

Ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (která je založena ve správním spise) vyplývá, že na Ukrajině probíhá mobilizace na základě dekretů prezidenta republiky. Službu v armádě je možné z důvodu svědomí odepřít a vykonávat náhradní vojenskou službu. Shromážděné informace naopak nepodporují tvrzení stěžovatele, že armádní složky „přijedou

domů a vezmou vás od rodiny“ a hned pošlou do války. Pro úplnost Nejvyšší správní soud v této souvislosti upozorňuje na svou dřívější judikaturu, kdy např. v usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 – 34, konstatoval, že z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, vyplývá, že podmínky výkonu základní vojenské služby jsou na Ukrajině standardní. Vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO (tj. antiteroristické operace), mohou se ale rozhodnout dobrovolně. (...) Na základě rozhodnutí prezidenta Ukrajiny nesmí voják základní služby sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu dobrovolně nerozhodne.

Nejvyšší správní soud nemůže v tomto řízení posuzovat, zda je vyhlášená mobilizace v souladu s ukrajinským ústavním pořádkem nebo tamními zákony. Jak konstatoval i městský soud v napadeném rozsudku, v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je podstatné pouze to, zda by byl stěžovatel v případě návratu do vlasti v souvislosti s mobilizací vystaven azylově relevantnímu pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalovaný i městský soud v souladu se zjištěnými skutečnostmi dospěli k závěru, že nikoliv.

Institut mezinárodní ochrany zároveň nelze využívat jako náhradu pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny. Pokud skutečně stěžovatel sdílí domácnost a pečuje o nezletilou dceru spolu se svou manželkou, která má povolen na území trvalý pobyt, je třeba jeho pobytový status řešit prostřednictvím žádosti o příslušné pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.“

26. Soud se se závěry obsaženými v citovaném usnesení zcela ztotožňuje s tím, že jsou plně použitelné i pro posuzovanou věc. Ze zpráv obsažených ve správním spise i shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že v Ivanofrankivské oblasti, kde žalobce bydlel před příchodem do České republiky, není naplněno reálné nebezpečí vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ani možnost nástupu výkonu vojenské služby pak nelze považovat za nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ani tento důvod udělení mezinárodní ochrany tak v případě žalobce nebyl naplněn.
27. Soud pak souhlasí s žalovaným rovněž v tom, že případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (žalobce ostatně žádný takový rozpor ani nenamítal). Proto není naplněno nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
28. Z žalobcem uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a odst. 1 zákona o azylu. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008 č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu je „nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho“. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu ani z tvrzení žalobce nevyplývá.
29. Soud tak v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů udělení mezinárodní ochrany. Za důvodnou nelze považovat ani námitku žalobce o tom, že žalovaný nedostatečně a bez důkazu odůvodnil tvrzení, že žalobci v případě návratu do vlasti nebezpečí nehrozí. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval veškerými skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Závěry žalovaného pak jsou dostatečně odůvodněny, přičemž z nich jsou seznatelné důvody pro rozhodnutí o

neudělení mezinárodní ochrany. Ze shora citovaných pasáží odůvodnění napadeného rozhodnutí (ať už ve vztahu k důvodům neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu či ve vztahu k důvodům neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 ve spojení s § 14a odst. 2 písm. b/ zákona o azylu) je zřejmé, že žalovaný se podrobně zabýval žalobcovými tvrzeními i situací na Ukrajině, jak mu byla známa z nejrůznějších zpráv obsažených ve správním spise, a dostatečně srozumitelně objasnil, z jakých důvodů neshledal naplnění žádné z podmínek pro udělení mezinárodní ochrany žalobci. Žalobou napadené rozhodnutí tak nelze označit za nepřezkoumatelné.

30. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
32. Ustanovená zástupkyně žalobce Mgr. Liliana Křístková, advokátka, již v souladu s § 35 odst. 9 větou první s.ř.s. platí odměnu za zastupování stát, provedla ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem (§ 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), a písemné podání (doplnění fakticky blanketní žaloby - § 11 odst. 1 písm. g/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Za jeden úkon právní služby jí náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb.), která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Za dva úkony právní služby tak ustanovené zástupkyni náleží 6.800 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovená zástupkyně je plátkyní DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 1.428 Kč. Celková výše odměny ustanovené zástupkyně žalobce tedy činí 8.228 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. ledna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně